SPRENDIMAI

KOMISIJOS SPRENDIMAS (ES) 2020/613

2020 m. vasario 7 d.

dėl priemonės SA.17653 – C36/2007 (ex NN 25/2007), kurią Vokietija taikė bendrovei „Deutsche Post AG“

(pranešta dokumentu Nr. C(2020) 593)

(Tekstas autentiškas tik vokiečių kalba)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS KOMISIJA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, visų pirma į jos 108 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą,

atsižvelgdama į Europos ekonominės erdvės susitarimą, visų pirma į jo 62 straipsnio 1 dalies a punktą,

pagal pirmiau nurodytas nuostatas ([1]) paprašiusi suinteresuotąsias šalis pateikti pastabas ir atsižvelgdama į jų pastabas,

kadangi:

1. PROCEDŪRA

1.1. Atitinkamų pagalbos procedūrų santrauka

1.1.1. *Sprendimas pradėti procedūrą*

(1) 1994 m. įmonė „United Parcel Service“ (toliau – UPS) pateikė skundą, kuriame teigė, kad Vokietijos pašto bendrovei „Deutsche Bundespost POSTDIENST“ (toliau – POSTDIENST) buvo suteikta neteisėta valstybės pagalba.

(2) 1999 m. spalio 23 d. Komisija pradėjo oficialią tyrimo procedūrą dėl kelių valstybės priemonių: kompensacijos už įpareigojimą teikti universaliąsias paslaugas, valstybės garantijos ir pensijų subsidijų 1995–1999 m. (toliau – sprendimas pradėti procedūrą).

(3) Sprendimas pradėti procedūrą buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ([2]). Komisija paprašė suinteresuotąsias šalis pateikti pastabas.

(4) 1999 m. rugsėjo 16 d. Vokietija pateikė nuomonę šiuo atžvilgiu.

(5) Paskelbusi sprendimą pradėti procedūrą Komisija gavo 14 suinteresuotųjų šalių pastabas ir jas 1999 m. gruodžio 15 d. raštu persiuntė Vokietijos Vyriausybei, kad ši galėtų pateikti savo pastabas.

(6) Vokietija atsakė 2000 m. vasario 1 d. raštu, užregistruotu gavimo dieną – 2000 m. vasario 2 d.

([1]) OL C 306, 1999 10 23, p. 25.
([2]) OL C 306, 1999 10 23, p. 25.

1.1.2. *2002 m. sprendimas*

(7) 2002 m. birželio 19 d. Komisija priėmė sprendimą 2002/753/EB ([3]) (toliau – 2002 m. sprendimas), kuriame konstatavo, kad POSTDIENST ir jos teises ir pareigas perėmusi bendrovė „Deutsche Post AG“ (toliau – DPAG, o POSTDIENST ir DPAG kartu – „Deutsche Post“) už pašto siuntų pristatymą į namus ėmė mažesnį už pristatymo sąnaudas atlygį ir kad tokia agresyvi kainų politika nebuvo „Deutsche Post“ įpareigojimo teikti universaliąsias paslaugas dalis.

(8) Komisija mano, kad dėl to „Deutsche Post“ patirti 572 mln. EUR nuostoliai, pažeidžiant Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 106 ir 107 straipsnius, galiausiai buvo finansuoti iš valstybės išteklių – įvairia forma (pvz., valstybės kompensacinėmis išmokomis iš susijusios bendrovės „Deutsche Bundespost TELEKOM“ (toliau – TELEKOM), valstybės paskolų garantijomis ir valstybės parama pašto tarnautojų pensijoms finansuoti).

(9) Pagal 2002 m. sprendimą Vokietija su vidaus rinka nesuderinamą 572 mln. EUR valstybės pagalbą iš DPAG išieškojo. „Deutsche Post“ dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą ES teismams.

1.1.3. *Kiti skundai po 2002 m. sprendimo priėmimo*

(10) 2004 m. gegužės 13 d. UPS pateikė dar vieną skundą, kuriame teigė, kad „Deutsche Post“ buvo suteikta neteisėta pagalba po 2002 m. sprendimo priėmimo. UPS pareiškė, kad 2002 m. sprendime išnagrinėtos ne visos pirminiame 1994 m. skunde nurodytos priemonės ir kad „Deutsche Post“ suteikti finansiniai pranašumai yra gerokai didesni nei su pagalbos taisyklėmis nesuderinama 572 mln. EUR dydžio pagalba. UPS teigimu, „Deutsche Post“ valstybinius išteklius naudojo savo siuntų verslui plėsti (pvz., perimdama kitas įmones) ir paslaugoms savo patronuojamosioms įmonėms „Postbank AG“ (toliau – POSTBANK) ir „Deutsche Post euro Express GmbH & Co OHG“, kurios veikė banko paslaugų sektoriuje ar, naudodamos prekės ženklą DHL, siuntų paslaugų pardavimo verslo klientams sektoriuje, nepagrįstai mažomis sandorių kainomis parduoti.

(11) 2004 m. lapkričio 9 d. ir 2005 m. balandžio 1 d. Komisija išsiuntė Vokietijai prašymus pateikti informaciją. 2004 m. gruodžio 2 d. ir 2005 m. birželio 3 d. Vokietija pateikė atsakymus.

(12) 2004 m. liepos 16 d. įmonė „TNT Post AG & Co KG“ (toliau – TNT) pateikė skundą, kuriame taip pat teigė, kad „Deutsche Post“ paslaugas POSTBANK parduodavo nepagrįstai mažomis sandorių kainomis. TNT teigimu, POSTBANK apmokėdavo tik kintamąsias suteiktų paslaugų išlaidas, o visas bendras pastoviąsias pardavimo tinklo išlaidas už finansuodavo „Deutsche Post“ iš savo pašto monopolio pajamų.

(13) 2004 m. lapkričio 11 d. ir 2005 m. balandžio 25 d. Komisija išsiuntė Vokietijai su tuo susijusius prašymus pateikti informaciją. 2004 m. gruodžio 17 d. ir 2005 m. birželio 23 d. Vokietija pateikė atsakymus.

1.1.4. *2007 m. sprendimas išplėsti procedūrą*

(14) Gavusi papildomų skundų, Komisija 2007 m. rugsėjo 12 d. raštu ([4]) Vokietiją informavo apie 1999 m. pradėtos procedūros išplėtimą (toliau – 2007 m. sprendimas išplėsti procedūrą).

(15) 2007 m. sprendimu išplėsti procedūrą buvo siekiama įtraukti į procesą naują gautą informaciją ir išsamiai išnagrinėti visus konkurencijos iškraipymus, kuriuos galėjo sukelti valstybės priemonės, skirtos „Deutsche Post“.

(16) Vokietija pateikė pastabas 2007 m. gruodžio 14 d., o „Deutsche Post“ apskundė 2007 m. sprendimą išplėsti procedūrą ([5]). 2007 m. lapkričio 16 d. pastabas pateikė UPS ir TNT. 2007 m. gruodžio 20 d. Vokietija paprašė pratęsti pastabų teikimo terminą, o 2008 m. kovo 12 d. Federalinė Vyriausybė pateikė pastabas dėl UPS ir TNT pastabų.

([3]) 2002 m. birželio 19 d. Komisijos sprendimas 2002/753/EB dėl Vokietijos Federacinės Respublikos priemonių, skirtų „Deutsche Post“ (OL L 247, 2002 9 14, p. 27).

([4]) OL C 245, 2007 10 19, p. 21.

([5]) 2011 m. gruodžio 8 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.

1.1.5. *2008 m. liepos 17 d. prašymas pateikti informaciją*

(17) 2008 m. liepos 17 d. Komisija išsiuntė Vokietijai prašymą pateikti informaciją, kuriame nurodė visas nagrinėtinas valstybės priemones ir pateikė klausimyną dėl 1989–2007 m. laikotarpiu „Deutsche Post“ gautų pajamų ir patirtų išlaidų. 2008 m. rugpjūčio 5 d. Vokietija paprašė pratęsti informacijos pateikimo terminą neapibrėžtam laikui motyvuodama tuo, kad, prieš pateikdama atsakymą, turi išsiaiškinti, ar turi tam tikrus duomenis.

(18) 2008 m. rugpjūčio 12 d. Komisija paaiškino, kodėl turi patikrinti 1989–2007 m. laikotarpio „Deutsche Post“ pajamas ir išlaidas, ir dar kartą paprašė pateikti prašomą informaciją.

(19) 2008 m. rugpjūčio 14 d. rašte Vokietija dar kartą patvirtino, kad nėra pagrindo peržiūrėti „Deutsche Post“ gautų pajamų ir patirtų išlaidų po 1994 m. Vokietijai nepateikus prašomos informacijos, 2008 m. rugpjūčio 22 d. Komisija pasiliko teisę įpareigoti pateikti informaciją pagal Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį ([6]).

(20) 2008 m. spalio 2 d. Vokietija pateikė dar vienos teisinės ekspertizės rezultatus, siekdama pagrįsti savo nuomonę, kad buhalterinės apskaitos po 1994 m. tikrinti nereikia ir kad pagrįstas tiriamasis laikotarpis yra 1990–1994 m. laikotarpis.

(21) 2008 m. spalio 28 d. Vokietija pateikė informaciją apie valstybės garantiją ir pensijų priemonę.

1.1.6. *2008 m. spalio 30 d. įsakymas pateikti informaciją*

(22) Komisija su Vokietijos argumentais nesutiko ir laikėsi nuomonės, kad būtina išanalizuoti duomenis iki 2007 m., siekiant išsamiai įvertinti vykdytų valstybės priemonių poveikį konkurencijos teisės požiūriu. Po 2008 m. rugpjūčio 12 d. ir 2008 m. rugpjūčio 22 d. priminimo raštų Komisija 2008 m. spalio 30 d. priėmė įsakymą pateikti informaciją, kuriuo Vokietijos oficialiai pareikalauta pateikti visus reikiamus 1989–2007 m. laikotarpio buhalterinės apskaitos duomenis.

(23) Vokietija ir „Deutsche Post“ apskundė įsakymą pateikti informaciją ([7]).

(24) 2008 m. lapkričio 27 d. Vokietija pateikė prašomus 1989–1994 m. laikotarpio buhalterinės apskaitos duomenis. 2008 m. gruodžio 5 ir 16 d. Vokietija atnaujino buhalterinės apskaitos duomenis, pateiktus 2008 m. lapkričio 27 d.

1.1.7. *1989–2007 m. laikotarpio buhalterinės apskaitos duomenų pateikimas*

(25) Po 2009 m. vasario 6 d. įvykusio atsakingo Vokietijos valstybės sekretoriaus, DPAG valdybos pirmininko ir už konkurencijos politiką atsakingo Komisijos nario susitikimo Vokietija ir „Deutsche Post“ pareiškė pasirengusios pateikti laikotarpio po 1994 m. buhalterinės apskaitos duomenis.

(26) 2009 m. kovo 3 d. Vokietija pateikė pirmą viso 1989–2007 m. tiriamojo laikotarpio buhalterinės apskaitos duomenų rinkinį.

(27) 2009 m. kovo 3 d. Briuselyje ir 2009 m. kovo 12 d., 2009 m. balandžio 2 d., 2009 m. gegužės 28 d., 2009 m. birželio 23 d. ir 2009 m. rugsėjo 18 d. Bonoje vyko „Deutsche Post“ ir Komisijos tarnybų atstovų susitikimai. 2009 m. kovo 26 d., 2009 m. gegužės 7 d. ir 2009 m. birželio 22 d. Vokietija pateikė papildomos informacijos dėl „Deutsche Post“.

(28) Įvykus šiems susitikimams ir 2009 m. birželio 4 d. ir 2009 m. liepos 30 d. Komisijos tarnyboms pateikus „Deutsche Post“ nemažai klausimų, 2009 m. liepos 9 d., 2009 m. liepos 31 d., 2009 m. rugpjūčio 17 d., 2009 m. rugsėjo 8 d., 2009 m. rugsėjo 10 d. ir 2009 m. spalio 15 d. Vokietija pateikė atnaujintus buhalterinės apskaitos duomenis ir kitus paaiškinimus.

([6]) 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 659/1999, nustatantis išsamias Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, 1999 3 27, p. 1).

([7]) 2010 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-570/08, ECLI:EU:T:2010:31; 2010 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-571/08, ECLI:EU:T:2010:312; 2011 m. spalio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Deutsche Post ir Vokietija/Komisija*, C-463/10 P ir C-475/10 P, ECLI:EU:C:2011:656; 2012 m. gegužės 10 d. Bendrojo Teismo antrosios kolegijos pirmininko sprendimas *Vokietija/Komisija*, T-571/08 RENV, ECLI:EU:T:2012:228; 2013 m. lapkričio 12 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-570/08 RENV, ECLI:EU:T:2013:589.

(29) 2009 m. rugsėjo 16 ir 24 d. Komisijos tarnybos pateikė daugiau klausimų, į juos Vokietija atsakė 2009 m. spalio 14 d.

1.1.8. *2011 m. sprendimas išplėsti procedūrą*

(30) 2011 m. gegužės 10 d. raštu ([8]) Komisija Vokietijai pranešė apie savo sprendimą remiantis SESV 108 straipsnio 2 dalimi dar kartą išplėsti 1999 m. pradėtą ir 2007 m. išplėstą procedūrą, siekiant išsamiai išnagrinėti pensijų subsidijas, kurios „Deutsche Post“ buvo teikiamos nuo 1995 m. (toliau – 2011 m. sprendimas išplėsti procedūrą).

(31) 2011 m. gegužės 23 d. Vokietija paprašė pratęsti pastabų teikimo terminą, o 2011 m. liepos 29 d. Federalinė Vyriausybė pateikė pastabas.

(32) 2011 m. spalio 4 d. pastabas pateikė UPS. 2011 m. spalio 5 d. pastabas pateikė „Free and Fair Post Initiative“ (toliau – FFPI), 2011 m. spalio 7 d. – „Bundesverband Internationaler Express und Kurierdienste“ (toliau – BIEK). 2011 m. spalio 13 d. Komisija persiuntė suinteresuotųjų šalių pastabas Vokietijai.

(33) 2011 m. lapkričio 14 d. Vokietija pateikė savo pastabas dėl trečiųjų šalių pastabų.

(34) 2011 m. lapkričio 18 d. Komisija pateikė dar vieną prašymą pateikti išsamesnę informaciją apie teisių į pensiją finansavimą po 2007 m. Vokietija atsakė 2012 m. sausio 2 ir 19 d. raštais. 2011 m. gruodžio 16 d. Komisija Vokietijai pateikė „Charles River Associates“ ekspertizę dėl pelno lyginamosios analizės ([9]), o Vokietija dėl jos 2012 m. sausio 16 d. pateikė savo pastabas.

1.1.9. *2012 m. sprendimas*

(35) 2012 m. sausio 25 d. Komisija priėmė sprendimą 2012/636/ES ([10]) (toliau – 2012 m. sprendimas).

(36) Šiame sprendime dėl pensijų priemonės Komisija nustatė, kad ta priemonė yra neteisėta valstybės pagalba, nesuderinama su valstybės pagalbos taisyklėmis, ir nurodė susigrąžinti pagalbą už laikotarpį nuo 2003 m. sausio 1 d. iki to momento, kai sąlyginis pranašumas buvo visiškai panaikintas. Kalbant apie pagalbą 1995–2002 m. laikotarpiu, Komisija padarė išvadą, kad neįmanoma apskaičiuoti pagalbos, nesuderinamos su pagalbos taisyklėmis, sumos. Todėl Komisija neįpareigojo susigrąžinti pagalbos už šį laikotarpį.

(37) Kalbant apie valstybės kompensacines išmokas, Komisija nustatė, kad Vokietija jas skyrė neteisėtai, pažeisdama SESV 108 straipsnio 3 dalį, tačiau jos yra suderinamos su vidaus rinka. Kalbant apie valstybės garantiją, Komisija padarė išvadą, kad ta priemonė yra esama pagalba „Deutsche Post“ pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį ir 108 straipsnio 3 dalį.

1.2. **Atitinkamų pagalbos teisminių procedūrų santrauka**

1.2.1. *2002 m. sprendimo panaikinimas*

(38) Bendrasis Teismas savo 2008 m. sprendimu ([11]) 2002 m. sprendimą panaikino, nes Komisija nebuvo atlikusi išsamios visų su universaliosiomis paslaugomis susijusių pajamų ir išlaidų analizės siekdama nustatyti, ar buvo kompensacijos „Deutsche Post“ nepriemoka ar permoka.

(39) Atsižvelgdama į tai Vokietija išieškotą pagalbą – 572 mln. EUR ir palūkanas – grąžino „Deutsche Post“.

(40) 2010 m. rugsėjo 2 d. Teisingumo Teismas atmetė Komisijos pateiktą apeliacinį skundą dėl Bendrojo Teismo sprendimo ([12]).

([8]) OL C 263, 2011 9 7, p. 4.

([9]) „Charles River Associates“ ekspertizė (2011 m. kovo mėn.) „Estimating a reasonable profit margin for provision of letter services“ (Pagrįstų pelno maržų už pašto paslaugų teikimą apskaičiavimas); šią ekspertizę pateikė Belgija pagalbos byloje SA.14588 – Valstybės pagalba „bpost“.

([10]) 2012 m. sausio 25 d. Komisijos sprendimas 2012/636/ES dėl priemonės C 36/07 (ex NN 25/07), kurią Vokietija suteikė Vokietijos pašto bendrovei „Deutsche Post AG“ (OL L 289, 2012 10 19, p. 1).

([11]) 2008 m. liepos 1 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-266/02, ECLI:EU:T:2008:235.

([12]) 2010 m. rugsėjo 2 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija/Deutsche Post*, C-399/08 P, ECLI:EU:C:2010:481.

1.2.2. *2007 m. sprendimo išplėsti procedūrą panaikinimas*

(41) „Deutsche Post“ apskundė 2007 m. sprendimą išplėsti procedūrą ir skunde pažymėjo, kad 2002 m. sprendimu buvo sukurtas teisėtas lūkestis, jog Komisija savo tyrimų nebeatnaujins.

(42) 2011 m. gruodžio 8 d. Bendrasis Teismas atmetė ([13]) ieškinį kaip nepriimtiną remdamasis tuo, kad 2007 m. sprendimas išplėsti procedūrą buvo susijęs su tomis pačiomis priemonėmis, kurios buvo sprendimo pradėti procedūrą objektas.

(43) 2013 m. spalio 24 d. Teisingumo Teismas panaikino 2011 m. Bendrojo Teismo sprendimą dėl 2007 m. sprendimo išplėsti procedūrą ([14]) ir grąžino bylą nagrinėti Bendrajam Teismui.

(44) 2015 m. rugsėjo 18 d. Bendrasis Teismas panaikino 2007 m. sprendimą išplėsti procedūrą ([15]). Apeliacinis skundas dėl šio sprendimo nebuvo pateiktas.

1.2.3. *Iš dalies panaikintas 2012 m. sprendimas*

(45) 2016 m. liepos 14 d. Bendrasis Teismas panaikino 2012 m. sprendimo 1 ir 4 straipsnius ([16]) ir nustatė, kad Komisija neįrodė, jog „Deutsche Post“ buvo suteiktas pranašumas. Apeliacinis skundas dėl šio sprendimo nebuvo pateiktas.

(46) Likusi 2012 m. sprendimo dalis nebuvo apskųsta.

1.2.4. *2011 m. sprendimo išplėsti procedūrą panaikinimas*

(47) 2019 m. balandžio 10 d. Bendrasis Teismas panaikino 2011 m. sprendimą išplėsti procedūrą ([17]) ir nustatė, kad Komisija nepateikė pakankamai motyvų pradėti oficialią procedūrą dėl pranašumo buvimo (SESV 296 straipsnio pažeidimas). Apeliacinis skundas dėl šio sprendimo nebuvo pateiktas.

1.3. **Pastabos, gautos panaikinus 2012 m. sprendimą ir 2011 m. sprendimą išplėsti procedūrą**

(48) Panaikinus 2012 m. sprendimą ir 2011 m. sprendimą išplėsti procedūrą, Komisija gavo papildomų pastabų: iš UPS 2019 m. gegužės 24 d. ir 2019 m. liepos 17 d., o iš BIEK – 2019 m. gegužės 31 d. Savo raštuose UPS ir BIEK vėl išreiškė susirūpinimą dėl pensijų priemonės ir primygtinai paragino Komisiją tęsti ir baigti tyrimą. 2019 m. lapkričio 28 d. UPS pateikė papildomų pastabų.

2. **NAGRINĖJAMOS PRIEMONĖS APRAŠYMAS**

2.1. **Šio sprendimo taikymo sritis**

(49) Atsižvelgdama į Komisijos priimtų sprendimų skaičių ir į tai, kad kai kurie iš jų buvo panaikinti, Komisija mano, jog pirmiausia reikia išaiškinti šio sprendimo taikymo sritį.

(50) Komisija primena, kad 2012 m. sprendime ji pažymėjo šiuos dalykus:

a) kalbant apie valstybės kompensacines išmokas, nustatyta, kad Vokietija jas skyrė neteisėtai, pažeisdama SESV 108 straipsnio 3 dalį, tačiau jos yra suderinamos su vidaus rinka;

b) kalbant apie valstybės garantiją, nustatyta, kad priemonė yra esama pagalba „Deutsche Post“ pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį ir 108 straipsnio 3 dalį.

(51) Dėl šių išvadų 2012 m. sprendimas nebuvo apskųstas, todėl jis lieka galioti.

([13]) 2011 m. gruodžio 8 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.
([14]) 2013 m. spalio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, C-77/12 P, ECLI:EU:C:2013:695.
([15]) 2015 m. rugsėjo 18 d. Bendrojo Teismo sprendimas Deutsche Post/Komisija, T-421/07 RENV, ECLI:EU:T:2015:654.
([16]) 2016 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Vokietija/Komisija*, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([17]) 2019 m. balandžio 10 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.

(52) Komisija taip pat pažymi, kad teismai panaikino 2007 m. sprendimą išplėsti procedūrą ir 2011 m. sprendimą išplėsti procedūrą.

(53) Atsižvelgiant į tai, tikrinimo procedūra taikoma tik mokėjimams, aprašytiems sprendime pradėti procedūrą.

(54) Sprendimas pradėti procedūrą visų pirma susijęs su:

a) 4 mlrd. DEM (maždaug 2,05 mlrd. EUR) įmokų per metus, kurias „Deutsche Post“ pervedė į pensijų fondą (įsteigtą privatizuojant „Deutsche Post“) 1995–1999 m. laikotarpiu;

b) pensijų fondo 8,2 mlrd. DEM (apie 4,19 mlrd. EUR) deficitu, kuris susikaupė iki 1999 m. dėl to, kad daug „Deutsche Post“ darbuotojų anksti išėjo į pensiją;

c) faktu, kad Vokietija kompensavo šį deficitą pagal Vokietijos finansų ministro 1999 m. sausio 18 d. paskelbtą pranešimą.

(55) Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pirmiau aprašyta pensijų priemonė yra šio sprendimo dalykas.

2.2. **Pensijų priemonė 1995–1999 m. laikotarpiu**

(56) Nuo 1995 m. pensijų priemonė, pagrįsta Įstatymo dėl buvusio Vokietijos federalinio pašto darbuotojų teisių ([18]) (*Postpersonalrechtsgesetz*, toliau – *PostPersRG*), apėmė didelę dalį pensijų, mokamų „Deutsche Post“ į pensiją išėjusiems tarnautojams. Siekiant 5 skirsnyje visapusiškai įvertinti pensijų priemonės poveikį, tolesniuose skirsniuose socialinės išmokos ir socialinės įmokos už valstybės tarnautojus apibūdintos išsamiau ir palygintos su įstatymuose nustatytu pagal privatinę teisę įdarbintų darbuotojų (toliau – privatūs darbuotojai) socialiniu draudimu.

2.2.1. *Socialinės išmokos valstybės tarnautojams*

(57) Valstybės tarnautojai turi teisę į senatvės pensiją ir paramą ligos ir slaugos atveju. Išmokos „Deutsche Post“ tarnautojams yra tokios pačios, kaip ir kitiems valstybės tarnautojams.

a) Pensijos dydis pagal 1976 m. rugpjūčio 24 d. Valstybės tarnautojų ir teisėjų pensijų įstatymo (*Beamtenversorgungsgesetz – BeamtVG*) ([19]) 14 straipsnį nustatomas iš anksto pagal tam tikrą procentinį valstybės tarnautojo paskutinio darbo užmokesčio dydį.

b) Valstybės tarnautojai turi teisę į 50–70 % sveikatos priežiūros ir slaugos išlaidų kompensaciją, o patys turi sumokėti tik šią dalį viršijančias išlaidas. Tikslus sveikatos ir priežiūros išlaidų paskirstymas priklauso nuo įvairių kriterijų, pavyzdžiui, vaikų skaičiaus. Valstybės tarnautojai gali arba sudaryti savanoriško papildomo draudimo sutartį, arba savo mokėtiną sveikatos ir priežiūros išlaidų dalį sumokėti patys.

2.2.2. *Socialinių išmokų POSTDIENST tarnautojams finansavimas 1989–1994 m. laikotarpiu*

(58) Po pirmos 1989 m. įvykdytos pašto reformos POSTDIENST, TELEKOM ir POSTBANK pagal „Deutsche Bundespost“ organizavimo įstatymo ([20]) (*Postverfassungsgesetz – PostVerfG*) 54 straipsnio 2 dalį turėjo visa apimtimi kompensuoti pensijų išmokas ir sveikatos priežiūros išlaidas į pensiją išėjusiems valstybės tarnautojams, kurie atitinkamoms įmonėms buvo priskirti pagal konkrečių valstybės tarnautojų ankstesnį darbą.

(59) Pagal šią nuostatą ši valstybės tarnautojų teisė tebėra pagrįsta valstybės atžvilgiu, tačiau valstybė visą sumą gali išreikalauti iš POSTDIENST, TELEKOM ir POSTBANK.

([18]) 1994 m. rugsėjo 14 d. Pašto ir telekomunikacijų reorganizavimo įstatymo (*Postneuordnungsgesetz – PTNeuOG*), (*Bundesgesetzblatt* (*BGBl.*) 1994, I d., Nr. 61, p. 2325) 4 straipsnis.

([19]) *BGBl.* 1976, I d., Nr. 111, p. 2485.

([20]) 1989 m. birželio 8 d. Pašto ir telekomunikacijų restruktūrizavimo įstatymo (*Poststrukturgesetz – PostStruktG*) (*BGBl.* 1989, I d., Nr. 25, p. 1026) 1 straipsnis.

2.2.3. *Socialinių išmokų finansavimas DPAG tarnautojams nuo 1995 m.*

(60) Vykdant 1994 m. pašto ir telekomunikacijų reformą (Pašto ir telekomunikacijų reorganizavimo įstatymas), POSTDIENST dirbę valstybės tarnautojai buvo perkelti į DPAG pagal *PostPersRG* 2 straipsnio 1 dalį. Tarnautojai išsaugojo savo teisinį statusą pagal *PostPersRG* 2 straipsnio 3 dalį. Pagal *PostPersRG* 1 straipsnio 1 dalį DPAG iš valstybės perėmė visas darbdavio teises ir pareigas, o pagal *PostPersRG* 2 straipsnio 3 dalį – ir pareigą sumokėti ir padengti išlaidas pagal visus valstybės tarnautojų civilinės teisės reikalavimus.

(61) Pagal *PostPersRG* 15 straipsnį pensijų ir sveikatos priežiūros išmokas į pensiją išėjusiems valstybės tarnautojams pradėjo mokėti įsteigtas naujas „Deutsche Post“ tarnautojų pensijų fondas. 2001 m. liepos 1 d. „Deutsche Post“, TELEKOM ir POSTBANK pensijų fondai buvo sujungti į Pašto tarnautojų pensijų kasą (toliau – pensijų fondas).

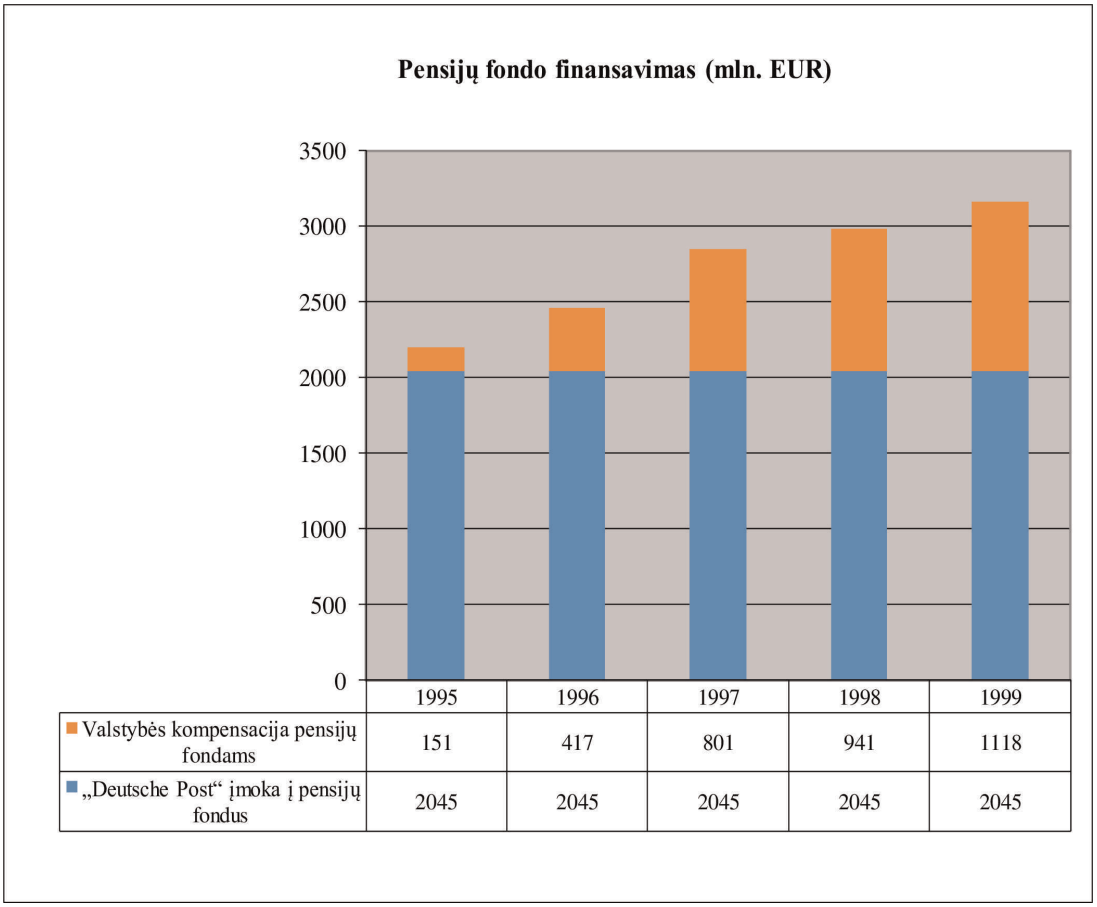
(62) Pagal *PostPersRG* 16 straipsnio 1 dalį „Deutsche Post“ per 1995–1999 m. laikotarpį į pensijų fondą turėjo mokėti 2,045 mlrd. EUR dydžio metines įmokas, iš viso –10,225 mlrd. EUR.

(63) Likęs deficitas (t. y. skirtumas tarp pensijų išmokų išėjusiems į pensiją valstybės tarnautojams ir „Deutsche Post“ įmokų į pensijų fondą) buvo padengtas naudojant pensijų priemonę pagal *PostPersRG* 16 straipsnio 2 dalį. Pensijų priemonė išaugo nuo 151 mln. EUR 1995 m. iki 1,118 mlrd. EUR 1999 m.

(64) 1 ir 2 paveiksluose pateiktos „Deutsche Post“ ir Vokietijos valstybės įmokos į pensijų fondą absoliučiomis sumomis ir procentinėmis dalimis.

1 pav.

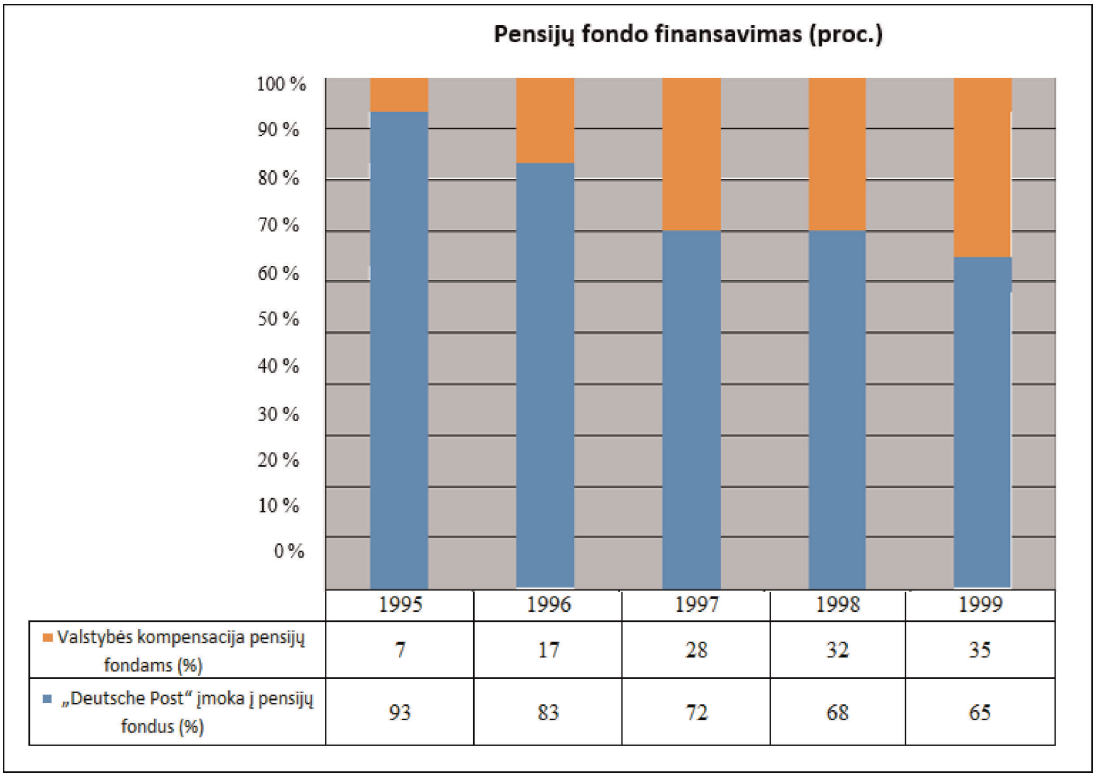
Pensijų fondo finansavimas (mln. EUR)

	1995	1996	1997	1998	1999
Valstybės kompensacija pensijų fondams	151	417	801	941	1118
„Deutsche Post“ įmoka į pensijų fondus	2045	2045	2045	2045	2045

2 pav.

Įmokos į pensijų fondą (%)

	1995	1996	1997	1998	1999
Valstybės kompensacija pensijų fondams (%)	7	17	28	32	35
„Deutsche Post“ įmoka į pensijų fondus (%)	93	83	72	68	65

2.2.4. *Įstatymuose nustatytas socialinis draudimas ir „Deutsche Post“ dirbančių privačių darbuotojų papildomas pensijų draudimas*

(65) Privatūs darbuotojai turi mokėti socialinio draudimo įmokas ir būti apdrausti keturių rūšių įstatymuose nustatytu socialiniu draudimu: pensijų, nedarbo, sveikatos ir slaugos ([21]). Įstatymuose nustatytose pensijų, sveikatos ir slaugos socialinio draudimo sistemose numatyta kitokia draudžiamoji apsauga negu valstybės tarnautojų draudimo sistemoje:

a) pensijos dydis apskaičiuojamas ne kaip paskutinio mėnesinio darbo užmokesčio, o kaip viso gyvenimo vidutinio darbo užmokesčio procentinis dydis;

b) apmokamos visos sveikatos ir slaugos draudimo išlaidos.

(66) Socialinių išmokų finansavimas taip pat iš esmės skiriasi nuo valstybės tarnautojams taikomų taisyklių:

a) įstatymuose nustatytas socialinis draudimas finansuojamas iš per darbuotojo profesinę veiklą darbuotojo ir darbdavio sumokėtų įmokų (toliau – įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokos);

b) bendras įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokų tarifas oficialiai padalijamas į darbuotojo ir darbdavio įmokas, kurių kiekviena sudaro maždaug pusę viso nurodyto įmokų tarifo;

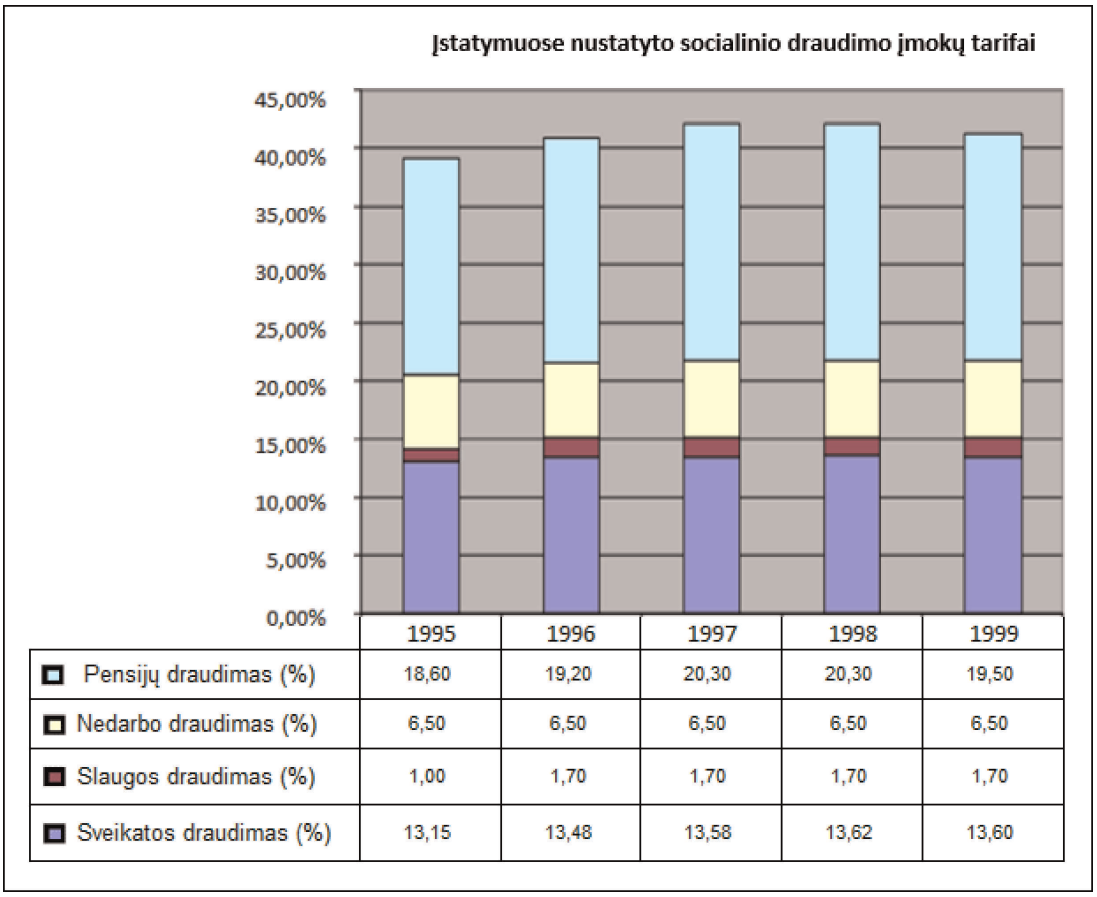
c) visas įstatymuose nustatyto socialinį draudimo įmokas į socialinio draudimo fondus formaliai privalo mokėti darbdavys.

(67) 3 paveiksle parodyti įstatymuose nustatyto privačių darbuotojų socialinio draudimo įmokų tarifai 1995–1999 m.

([21]) Pensijų draudimas reglamentuojamas Socialinės apsaugos kodekso šeštojoje knygoje (SGB VI); nedarbo draudimas – Socialinės apsaugos kodekso trečiojoje knygoje (SGB III); sveikatos draudimas – Socialinės apsaugos kodekso penktojoje knygoje (SGB V); slaugos draudimas – 1994 m. gegužės 26 d. Ilgalaikės priežiūros rizikos socialinės apsaugos įstatyme (Pflege-Versicherungsgesetz – *PflegeVG*) (*BGBl.* 1994, I d., Nr. 30, p. 1014) ir Socialinės apsaugos kodekso vienuoliktojoje knygoje (SGB XI).

3 pav.

Įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokų tarifai (privačių darbuotojų bendrojo darbo užmokesčio procentinėmis dalimis)

	1995	1996	1997	1998	1999
Pensijų draudimas (%)	18,60	19,20	20,30	20,30	19,50
Nedarbo draudimas (%)	6,50	6,50	6,50	6,50	6,50
Slaugos draudimas (%)	1,00	1,70	1,70	1,70	1,70
Sveikatos draudimas (%)	13,15	13,48	13,58	13,62	13,60

(68) 3 paveiksle matyti, kad įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokos sudarė apie 39–42 % bendrojo darbo užmokesčio (bendrasis darbo užmokestis = grynasis darbo užmokestis + darbuotojo dalis). Kadangi darbdavio ir darbuotojo įmokų dalis sudaro maždaug po pusę viso įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokų tarifo, atitinkami įmokų tarifai svyravo nuo maždaug 19 % iki 21 % bendrojo darbo užmokesčio.

(69) „Deutsche Post“ privatūs darbuotojai buvo apdrausti ne tik įstatymuose nustatytu socialiniu draudimu, bet ir papildomu pensijų draudimu. Prieš 1997 m. įdarbinti privatūs darbuotojai galėjo pasinaudoti papildomu pensijų draudimu, pagal kurį jie gautų pensiją, panašią į valstybės tarnautojų pensiją. Taigi papildomu pensijų draudimu buvo padengiamas įstatymuose nustatytos privačių darbuotojų socialinio draudimo pensijos, kuri atitinka tam tikrą viso gyvenimo vidutinio darbo užmokesčio procentinį dydį, ir valstybės tarnautojų pensijos, kuri atitinka tam tikrą paskutinio darbo užmokesčio procentinį dydį, skirtumas. Tikslios nuostatos nustatytos „Deutsche Bundespost“ pensijų įstaigos įstatuose.

3. **PAGRINDAS PRADĖTI PROCEDŪRĄ**

(70) Sprendime pradėti procedūrą Komisija laikėsi nuomonės, jog tai, kad valstybė padengė deficitą, kuris susikaupė iki 1999 m dėl to, kad 1995–1999 m. laikotarpiu daug „Deutsche Post“ tarnautojų anksti išėjo į pensiją, galėjo suteikti „Deutsche Post“ pranašumą.

(71) Todėl, atlikusi preliminarų priemonės vertinimą, Komisija negalėjo padaryti išvados, kad priemonė nėra valstybės pagalba.

(72) Sprendime pradėti procedūrą Komisija, remdamasi preliminariu tyrimu, taip pat padarė išvadą, kad yra abejonių dėl priemonės suderinamumo su vidaus rinka.

4. **ATITINKAMOS SUINTERESUOTŲJŲ ŠALIŲ PASTABOS**

(73) Įvairios suinteresuotosios šalys pateikė pastabas dėl sprendimo pradėti procedūrą, dėl 2007 m. sprendimo išplėsti procedūrą (dabar panaikintas) ir dėl 2011 m. sprendimo išplėsti procedūrą (dabar panaikintas).

(74) Šiame skyriuje pateikiama pastabų, kurios laikomos svarbiomis siekiant įvertinti nagrinėjamą priemonę (t. y. pensijų priemonę 1995–1999 m. laikotarpiu), santrauka, neatsižvelgiant į visas tas pastabas, kurios gautos atliekant ankstesnius kitų priemonių ir (arba) pensijų priemonės po 1999 m. vertinimus.

4.1. **Trečiųjų šalių pastabos**

(75) JK pašto tarnybos nuomone, perimti pensijų įsipareigojimai, kuriuos DPAG teko vykdyti 25 % jos darbuotojų anksti išėjus į pensiją, buvo valstybės pagalba. JK pašto tarnyba pažymi, kad šie pensijų įsipareigojimai turėjo būti finansuojami iš pajamų, gautų pardavus įmonės turtą.

(76) UPS nuomone, „Deutsche Post“ suteiktas pranašumas, nes ji iš dalies buvo atleista nuo iki 1995 m. taikytų mokėjimo prievolių. Jos teigimu, kadangi kiti paslaugų teikėjai turėjo patys finansuoti savo pensijų išlaidas, „Deutsche Post“ padėtis, palyginti su konkurentų, buvo geresnė.

(77) Savo 2019 m. lapkričio 28 d. pastabose (pateiktose po 2019 m. Bendrojo Teismo sprendimo, kuriuo buvo panaikintas 2011 m. sprendimas išplėsti procedūrą) UPS tvirtina, kad Komisija turėtų toliau nagrinėti pensijų priemonę ir vertindama, ar ji yra valstybės pagalba, visų pirma remtis Sprendimu *Orange* ([22]) (o ne Sprendime *Combus* ([23]) suformuota teismo praktika). UPS taip pat mano, jog net ir remdamasi Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika Komisija turėtų padaryti išvadą, kad pensijų priemonė yra su vidaus rinka nesuderinama pagalba.

4.2. **Vokietijos pastabos**

(78) Vokietijos nuomone, valstybė į pensijų fondą įmokėjo tik tiek, kiek buvo būtina siekiant kompensuoti objektyviai nepalankią padėtį, į kurią pateko DPAG.

([22]) 2016 m. spalio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Orange/Komisija*, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.
([23]) 2004 m. kovo 16 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Danske Busvognmænd/Komisija*, T-157/01, ECLI:ES:T:2004:76.

(79) Pačios valstybės įsipareigojimai savo tarnautojams taip pat apėmė tarnautojų, kurie buvo įdarbinti prieš DPAG privatizavimą, ankstyvo išėjimo į pensiją finansavimą. DPAG taip pat teko finansuoti pensijų fondą, todėl ji turėjo netipinių specialiųjų išlaidų. Tai, kad dalį pensijų įsipareigojimų perėmė valstybė, tik iš dalies kompensavo objektyviai nepalankią DPAG padėtį. Taigi, Vokietijos nuomone, valstybės įmokos į pensijų fondą nesuteikė DPAG pranašumo, be to, ši kompensavimo priemonė neiškreipia konkurencijos ar prekybos.

(80) Vokietija, remdamasi Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika ([24]), teigia, kad valstybės išmokos, privatizavimo metu sumokėtos anksčiau valstybei priklausiusiems universaliųjų paslaugų teikėjams kaip pensijų išlaidų, viršijančių įprastai privačių konkurentų patiriamas pensijų išlaidas, kompensacija, nėra pagalba. Vokietija laikosi nuomonės, kad „Deutsche Post“ tarnautojų socialinės išmokos turėtų būti palygintos su konkurentų socialinėmis išmokomis, kad būtų galima įvertinti, ar buvo valstybės pagalba.

5. **PENSIJŲ PRIEMONĖS VERTINIMAS PAGALBOS TEISĖS POŽIŪRIU**

(81) Pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį „valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su vidaus rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai“.

(82) Priemonė gali būti laikoma valstybės pagalba, jei ji atitinka šiuos keturis kumuliacinius reikalavimus: a) priemonę suteikia valstybė narė iš valstybės išteklių; b) priemonė suteikia atrankinį ekonominį pranašumą tam tikroms įmonėms ar arba tam tikrų prekių gamybai; c) šis pranašumas iškraipo arba gali iškraipyti konkurenciją ir d) priemonė turi įtakos ES vidaus prekybai.

(83) Pensijų priemonė grindžiama *PostPersRG* 16 straipsniu ir finansuojama iš valstybės biudžeto, taigi priskirtina valstybei ir teikiama iš valstybinių išteklių, kaip nurodyta SESV 107 straipsnio 1 dalyje. Kadangi pensijų priemonė taikyta tik siekiant sumažinti su valstybės tarnautojų pensijų išlaidomis susijusią „Deutsche Post“ tekusią naštą ir todėl galiausiai iš jos naudą turi „Deutsche Post“, ji yra atrankioji priemonė.

5.1. **Ekonominio pranašumo buvimas**

5.1.1. *Taikytinas pranašumo buvimo vertinimo metodas*

(84) Remdamasi Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika, Vokietija laikosi nuomonės, kad pensijų priemone nesuteikiamas joks finansinis pranašumas, nes ja buvo sumažinta „Deutsche Post“ tekusi konkurencijos požiūriu neįprastų pensijų išlaidų našta.

(85) 2012 m. sprendime Komisija atmetė Vokietijos argumentą, kad pranašumo buvimas turėtų būti vertinamas remiantis Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika.

(86) Vis dėlto, atsižvelgdama į 2012 m. sprendimo panaikinimą ir 2011 m. sprendimo išplėsti procedūrą panaikinimą, Komisija nurodo, kad laikydamasi SESV 266 straipsnio pagal Bendrojo Teismo sprendimus bylose T-143/12 ([25]) ir T-388/11 ([26]) yra įpareigota pensijų priemonei taikyti Sprendime *Combus* suformuotą teismo praktiką. SESV 266 straipsnio pirmoje pastraipoje nustatyta: „<...> ar organas, kurio aktas buvo paskelbtas negaliojančiu arba kurio neveikimas pripažintas prieštaraujančiu šiai Sutarčiai, privalo imtis būtinų priemonių Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimui įvykdyti.“

(87) 2016 m. liepos 14 d. sprendime Bendrasis Teismas pripažino, jog „paprasčiausio teiginio, kad su pensijomis susijusios išlaidos priklauso prie išlaidų, kurias paprastai turi dengti įmonė, nepakanka, kad šiuo atveju būtų nustatytas tikras „Deutsche Post“ ekonominio pranašumo egzistavimas. Komisija, kuriai teko pareiga įrodyti minėtą pranašumą, šios pareigos neįvykdė, taigi padarė teisės klaidą ([27])."

([24]) 2004 m. kovo 16 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Danske Busvognmænd/Komisija*, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76, 57 punktas.
([25]) 2016 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Vokietija/Komisija*, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([26]) 2019 m. balandžio 10 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Deutsche Post/Komisija*, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.
([27]) 2016 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Vokietija/Komisija*, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406, 154 punktas.

(88) Atsižvelgdama į tai, Komisija, remdamasi Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika, išnagrinės, ar „Deutsche Post“ įgijo pranašumą, nes Komisija, priešingai nei UPS, mano, kad vertindama pensijų priemonę pagalbos teisės požiūriu ji turėtų remtis Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika, o ne Sprendimu *Orange* ([28]). Visų pirma Komisija mano, jog jos pareiga nagrinėjamoje byloje pensijų priemonei pagal SESV 266 straipsnio 1 dalį taikyti Sprendime *Combus* suformuotą teismo praktiką (žr. 86 konstatuojamąją dalį) neginčijama dėl to, kad Teisingumo Teismo Sprendimas *Orange* teisiniu požiūriu skyrėsi nuo Sprendimo *Combus*, todėl Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika nebegalėjo būti taikoma panašioms priemonėms kitose bylose.

5.1.2. *Pranašumo buvimas nagrinėjamu atveju*

(89) Atsižvelgdama į Sprendime *Combus* suformuotos teismo praktikos taikymą šioje byloje, Komisija išnagrinės, ar Vokietija suteikė „Deutsche Post“ ekonominį pranašumą prieš konkurentus, palygindama skirtumą tarp 1995–1999 m. mokėtos fiksuotos sumos ir buvusių „Deutsche Post“ tarnautojų bendros pensijų išlaidų sumos, kurią ji padengė.

(90) Vertindama galimą pranašumą, Komisija imsis šių trijų veiksmų:

a) pirmiausia bus nustatytas kitų pašto ir siuntinių paslaugų sektoriaus įmonių socialinio draudimo įmokų, susietų su bendruoju darbo užmokesčiu, dydis;

b) tada bus nustatyta, kokio dydžio socialinio draudimo įmokas, susietas su bendruoju darbo užmokesčiu, savo tarnautojams mokėjo „Deutsche Post“;

c) galiausiai bus palyginami kiekvienu atveju nustatytos įmokos.

5.1.2.1. Kitų pašto ir siuntinių paslaugų sektoriuje veikiančių įmonių socialinio draudimo įmokų dydis

5.1.2.1.1. Lyginamojo tarifo apskaičiavimas

(91) Privatūs konkurentai tiek darbdavio, tiek darbuotojo socialinio draudimo įmokų dalį valstybei turi mokėti iš savo pajamų. Kaip matyti 3 paveiksle, 1995–1999 m. bendrasis įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokų tarifas sudarė nuo 39 % iki 42 % bendrojo darbo užmokesčio. Darbdavių ir darbuotojų mokamos įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokos sudarė atitinkamai maždaug 19 % ir 21 % bendrojo darbo užmokesčio (žr. 68 konstatuojamąją dalį).

(92) Skirtingai nei privatūs darbuotojai, valstybės tarnautojai neprivalo mokėti dalies socialinio sveikatos ir slaugos draudimo įmokų, bet patys padengia 30–50 % savo sveikatos ir slaugos išlaidų (pavyzdžiui, draudžiasi papildomu privačiu draudimu). Vis dėlto kalbant apie 30–50 % dydžio valstybės tarnautojų sveikatos priežiūros ir slaugos išlaidų įmoką, darytina prielaida, kad ji pagal savo ekonominį poveikį dideliu mastu atitinka įstatymuose nustatyto privačių darbuotojų sveikatos ir slaugos draudimo įmoką ([29]).

(93) Be to, valstybės tarnautojai nemoka įmokų į pensijų ir nedarbo draudimo fondus. Todėl „Deutsche Post“ įmoka viršija privačių darbdavių dalį ir apima visas tarnautojų pensijų bei nedarbo draudimo išlaidas ir likusias sveikatos priežiūros ir slaugos išlaidas.

(94) Taigi „Deutsche Post“ socialinio draudimo įmokų lyginamasis tarifas (toliau – lyginamasis tarifas) turi apimti visus pensijų ir nedarbo draudimo įmokų tarifus (visas tarifas = darbdavio dalis + darbuotojo dalis) bei darbdavio mokamą sveikatos ir slaugos draudimo dalį.

(95) Kaip matyti iš 1 lentelės, 1995–1999 m. laikotarpiu lyginamasis tarifas sudarė 32–34,5 % privačių darbuotojų bendrojo darbo užmokesčio.

([28]) 2016 m. spalio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Orange/Komisija*, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([29]) Kadangi privačių darbuotojų mokama įstatymuose nustatyto sveikatos ir slaugos draudimo įmokos dalis sudaro maždaug pusę viso įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokų tarifo (žr. 68 konstatuojamąją dalį), galima daryti prielaidą, kad valstybės tarnautojų 30–50 % dydžio išlaidos papildomam privačiam draudimui iš esmės atitinka privačių darbuotojų įmoką.

1 lentelė

„Deutsche Post“ socialinio draudimo įmokų lyginamasis tarifas

(%)

	1995	1996	1997	1998	1999
Darbdavio dalis	**19,49**	**20,01**	**21,07**	**21,07**	**20,77**
Sveikatos draudimas	6,44	6,48	6,82	6,82	6,82
Slaugos draudimas	0,50	0,68	0,85	0,85	0,85
Nedarbo draudimas	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Pensijų draudimas	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Darbuotojo dalis	**12,55**	**12,85**	**13,40**	**13,40**	**13,10**
Nedarbo draudimas	3,25	3,25	3,25	3,25%	3,25
Pensijų draudimas	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
„Deutsche Post“ lyginamasis tarifas	**32,04**	**32,86**	**34,47**	**34,47**	**33,87**

5.1.2.1.2. Bendrojo darbo užmokesčio pagrindo apskaičiavimas

(96) Kadangi socialinio draudimo įmokų, kurias „Deutsche Post“ turi mokėti už savo tarnautojus, dydis turi atitikti įstatymuose nustatyto socialinio draudimo įmokų dydį, svarbu, kad „Deutsche Post“ būtų taikomas tokio pat dydžio įmokų tarifas ir kad šis tarifas būtų apskaičiuojamas pagal atitinkamą bendrojo darbo užmokesčio pagrindą.

(97) Todėl reikia apskaičiuoti valstybės tarnautojų bendrąjį darbo užmokestį, kurį būtų galima laikyti darbo užmokesčio pagrindu, atitinkančiu privačių darbuotojų bendrąjį darbo užmokestį.

(98) Tariama, kad valstybės tarnautojų sveikatos ir slaugos draudimo įmokos yra lygios privačių darbuotojų mokamoms įstatymuose nustatyto sveikatos ir slaugos draudimo įmokoms (žr. 92 konstatuojamąją dalį). Todėl šiuo atžvilgiu nereikia koreguoti bendrojo darbo užmokesčio pagrindo. Vis dėlto, atsižvelgiant į tai, kad valstybės tarnautojai nemoka pensijų ir nedarbo draudimo įmokų (žr. 93 konstatuojamąją dalį), skirtas darbo užmokestis (t. y. faktinės darbo užmokesčio išlaidos) turėtų būti padaugintas iš koeficiento, kuriuo atsižvelgiama į privačių darbuotojų mokamą įstatymuose nustatyto pensijų ir nedarbo draudimo įmokų dalį.

(99) Pagal toliau pateiktą formulę skirtas darbo užmokestis perskaičiuojamas į bendrąjį darbo užmokestį, kuris atitinka privačių darbuotojų bendrąjį darbo užmokestį:

$$Bendrasis\ tarnautojų\ darbo\ užmokestis = skirtas\ darbo\ užmokestis * \frac{100}{100 - (darbdavio\ mokama\ nedarbo\ ir\ pensijų\ draudimo\ dalis)}$$

(100) 1997 metams pagal šią formulę būtų apskaičiuotas toks koeficientas:

$$Bendrasis\ tarnautojų\ darbo\ užmokestis = skirtas\ darbo\ užmokestis * \frac{100}{(100-(3{,}25+10{,}15))} = skirtas\ darbo\ užmokestis * 1{,}15$$

(101) Pavyzdžiui, skaičiuojant pagal 1997 m. įmokų tarifus gaunama, kad valstybės tarnautojų bendrasis darbo užmokestis yra 15 % didesnis negu skirtasis valstybės tarnautojų darbo užmokestis.

5.1.2.2. *„Deutsche Post“ savo tarnautojams mokamų socialinio draudimo įmokų, susietų su bendruoju darbo užmokesčiu, nustatymas*

5.1.2.2.1. Pranašumas, gaunamas palyginus su nustatytu lyginamuoju tarifu

(102) Pagal *PostPersRG* 16 straipsnio 1 dalį „Deutsche Post“ 1995–1999 m. laikotarpiu į pensijų fondą turėjo mokėti 2,045 mlrd. EUR dydžio metines įmokas, iš viso –10,225 mlrd. EUR.

(103) Tuo remiantis ir atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirmiau, galima apskaičiuoti „Deutsche Post“ socialinio draudimo įmokų, susietų su bendruoju darbo užmokesčiu, dydį 1995–1999 metais ir palyginti jas su lyginamuoju tarifu, nustatytu 95 konstatuojamojoje dalyje.

2 lentelė

„Deutsche Post“ socialinio draudimo įmokų, susietų su bendruoju darbo užmokesčiu, dydis ir lyginamasis tarifas

	1995	1996	1997	1998	1999
„Deutsche Post“ įmokos į pensijų fondą (mlrd. EUR)	2,045	2,045	2,045	2,045	2,045
Valstybės tarnautojų grynasis darbo užmokestis (mlrd. EUR)	3,522	2,992	2,712	2,581	2,288
Valstybės tarnautojų bendrasis darbo užmokestis (mlrd. EUR)	4,050	3,441	3,119	2,968	2,631
„Deutsche Post“ įmoka (procentinė bendrojo darbo užmokesčio dalis)	**50**	**59**	**66**	**69**	**78**
Lyginamasis tarifas (%)	**31,93**	**33,29**	**34,44**	**34,46**	**33,85**

(104) Iš šio skaičiavimo neatrodo, kad „Deutsche Post“ būtų įgijusi pranašumą, nes jos mokėjimai viršijo apskaičiuotą lyginamąjį tarifą.

5.1.2.2.2. Pranašumas, gaunamas palyginus su nustatytu lyginamuoju tarifu, atsižvelgiant į galimą mokesčių reguliavimo poveikį

(105) Savo 2012 m. sprendimo 332–338 konstatuojamosiose dalyse Komisija laikėsi nuomonės, kad „Deutsche Post“ imamų mokesčių reguliavimas yra svarbus veiksnys apskaičiuojant su bendruoju darbo užmokesčiu susietų socialinio draudimo įmokų, kurias faktiškai moka „Deutsche Post“, dydį ir vertinant pensijų priemonės proporcingumą.

(106) Tai buvo grindžiama tuo, kad pagal 1997 m. gruodžio 22 d. Pašto įstatymo (*Postgesetz*, toliau – *PostG*) ([30]) 20 straipsnio 1 ir 2 dalis „Deutsche Post“ iš Pašto reguliavimo institucijos gali reikalauti, kad ji, nustatydama leidžiamą pajamų, gaunamų teikiant paslaugas, kurioms taikoma licencija, ir paslaugas, kurių kainos reguliuojamos, dydį, į išlaidas, perkeliamas naudotojams, įtrauktų „konkurencijos požiūriu neįprastus socialinius įsipareigojimus“ ir veiksmingo universaliųjų paslaugų teikimo išlaidas.

(107) Pašto reguliavimo institucija pirmą kartą atsižvelgė į šį metodą priimdama 2002 m. sprendimą dėl įmokos dydžio (įsigaliojo 2003 m. sausio 1 d.), be to, „konkurencijos požiūriu neįprastus socialinius įsipareigojimus“ patvirtino 2007 m. ir 2011 m. sprendimuose. Komisija laikėsi nuomonės, kad „Deutsche Post“ pagal nustatytus tarifus faktiškai mokamos socialinių įsipareigojimų išlaidos ekonominiu požiūriu buvo mažesnės nei jos įmokos į pensijų fondą. Remiantis šiais argumentais, 2012 m. sprendime Komisija galėjo nustatyti ir kiekybiškai įvertinti susigrąžintiną su vidaus rinka nesuderinamos pagalbos sumą už laikotarpį nuo 2003 m. sausio 1 d. iki tos dienos, kai buvo visiškai panaikintas lyginamasis pranašumas.

([30]) *BGBl.* 1997, I d., Nr. 88, p. 3294.

(108) Atsižvelgiant į šį sprendimą, taigi ir į 1995–1999 m. pensijų priemonės vertinimą pagalbos teisės požiūriu, galėtų būti apsvarstyta, ar pranašumo buvimą vertinant remiantis Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika ir norint pranašumą, kurį galėjo įgyti „Deutsche Post“ dėl pensijų priemonės, įvertinti kiekybiškai reikėtų atsižvelgti į galimą „Deutsche Post“ imamų mokesčių reguliavimo poveikį.

(109) Vis dėlto Komisija mano, kad galimas mokesčių reguliavimo poveikis atsižvelgiant į šiame sprendime įvertintos priemonės taikymo laikotarpį, t. y. 1995–1999 m., bet kuriuo atveju nėra reikšmingas.

(110) Kaip Komisija pažymėjo 2012 m. sprendime ([31]), Pašto reguliavimo institucija pagal *PostG* pirmą kartą atsižvelgė į šį metodą priimdama 2002 m. sprendimą dėl įmokos dydžio, kuriame patvirtino „konkurencijos požiūriu neįprastus socialinius įsipareigojimus“ 2003–2007 m. laikotarpiu. Vis dėlto, atsižvelgdama į laikotarpį iki 2003 m., Komisija konstatavo, kad iš 1995–2002 m. taikomų reguliuojamų mokesčių teisinio pagrindo neįmanoma vienareikšmiškai padaryti išvados, kaip kompetentingos institucijos iš anksto priėmė sprendimą dėl reguliuojamų mokesčių sudėties ([32]). Atsižvelgdama į tai, Komisija pažymėjo, kad nesant konkrečiai nustatyto socialinio draudimo įmokų elemento nebuvo įmanoma nustatyti su bendruoju darbo užmokesčiu susietų socialinio draudimo įmokų dydžio, atsižvelgiant į „Deutsche Post“ imamų mokesčių reguliavimą ([33]). Remdamasi šiais svarstymais, 2012 m. Komisija padarė išvadą, kad ji negali nustatyti ar kiekybiškai įvertinti nesuderinamos su vidaus rinka pagalbos sumos 1995–2002 m. laikotarpiu ([34]).

(111) Šiame sprendime Komisija daro prielaidą, kad šie argumentai yra vienodai taikomi vertinant bet kokio pranašumo buvimą, remiantis Sprendime *Combus* suformuota teismo praktika, t. y. taikant 90 konstatuojamojoje dalyje pateiktą palyginimą. Nepaisant didelių pastangų, Komisija negali kiekybiškai įvertinti galimo darbo užmokesčio reguliavimo poveikio socialinio draudimo įmokoms, kurias „Deutsche Post“ mokėjo už savo tarnautojus, ir todėl remdamasi šiuo pagrindu negali nustatyti, ar buvo įgytas pranašumas.

5.2. **Išvada dėl finansinio pranašumo buvimo**

(112) Jei Komisijos vertinimas apsiriboja tiesioginiu „Deutsche Post“ įmokų į pensijų fondą palyginimu su atitinkamu lyginamuoju tarifu, kaip matyti iš pirmiau pateiktų argumentų, nėra galimybės nustatyti „Deutsche Post“ pranašumo. Be to, net jei Komisijos vertinimas būtų išplėstas ir apimtų galimą „Deutsche Post“ imamų mokesčių reguliavimo poveikį, darant prielaidą, kad tai būtų pateisinama, neįmanoma nustatyti, kiekybiškai įvertinti ir susieti konkretaus pranašumo 1995–1999 m. laikotarpiu su pensijų priemone.

(113) Remdamasi šiais samprotavimais, Komisija apibendrina, kad ji negali padaryti išvados, jog 1995–1999 m. laikotarpiu „Deutsche Post“ taikyta pensijų priemonė suteikė paslaugų teikėjui pranašumą pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Kadangi pranašumo, kuris yra viena iš valstybės pagalbos buvimo sąlygų, negalima įrodyti, Komisija daro išvadą, kad pensijų priemonė nėra valstybės pagalba.

6. **IŠVADA**

(114) Komisija pažymi, kad pensijų priemonė, kurią Vokietija įgyvendino 1995–1999 m. laikotarpiu, nėra valstybės pagalba, nurodyta SESV 107 straipsnio 1 dalyje,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Pensijų priemonė, kurią Vokietija taikė bendrovei „Deutsche Post“ 1995–1999 m. laikotarpiu, nėra valstybės pagalba pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalį.

([31]) Sprendimas 2012/636/ES, 332 konstatuojamoji dalis.
([32]) Ten pat, 329 konstatuojamoji dalis.
([33]) Ten pat, 329 konstatuojamoji dalis.
([34]) Ten pat, 408 konstatuojamoji dalis.

2 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Vokietijos Federacinei Respublikai.

Priimta Briuselyje 2020 m. vasario 7 d.

Komisijos vardu
Margrethe VESTAGER
Vykdomoji pirmininko pavaduotoja